

Arrest

nr. 259 452 van 20 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN DEN BROECK loco advocaat M. VAN LAER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij die volgens haar verklaringen België binnenkwam in 2015, dient op 17 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 23 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 30 april 2019 met nummer X erkent de Raad de verzoekende partij niet als vluchteling en wordt eveneens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 19 maart 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Op 28 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing waarbij de aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. De verzoekende partij vordert de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 18 november 2019 met nummer 228 836 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing.

1.3. Op 1 augustus 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 30 januari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”.

1.4. Op 19 oktober 2020 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 november 2020 wordt deze aanvraag aan de commissaris-generaal overgemaakt. Op 22 december 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Pashtunen te behoren. U bent geboren in het dorp Malem Mahmad Jan of ook Wardak genoemd (district Chahar Dara, provincie Kunduz) en leefde hier van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in 2006. U woonde hier samen met uw ouders, drie broers en jongere zus. Uw broer S. werkt sinds 2015 bij het Afghan National Army (ANA). De rest van uw familie verblijft nog steeds in jullie huis in Chahar Dara.

U diende op 17 december 2015 een eerste asielaanvraag in België in. U verklaarde dat met de val van de taliban in 2001 veel talibs naar Chahar Dara gevlucht zijn. Ze kwamen ook naar uw dorp en uw huis waar ze, net zoals ze dit in andere huizen deden, bescherming zochten. Omdat ze gewapend waren was uw familie bang en liet uw vader het toe dat ze binnen kwamen. Ze overnachtten een nacht in uw huis. De volgende morgen kwamen de veiligheidstroepen naar uw dorp. Uw vader hoorde lawaai en ging hierop naar buiten. Iemand genaamd Kuduz Chahar Dara of Kuduz Chepa kende uw vader en vroeg hem of de taliban naar jullie dorp waren gekomen en of er zich enige talibs in uw huis bevonden. Uw vader bevestigde aan deze persoon dat er zich inderdaad talibs in uw huis bevonden waarop deze personen gearresteerd werden. In de moskee van het dorp volgde een aankondiging van de veiligheidstroepen. Ze zeiden dat iedereen die onderdak biedt aan talibanleden deze personen moet buitengooien en dat ze anders zelf zouden moeten vluchten omdat het dorp gebombardeerd zou worden. Na deze aankondiging verstopte uw moeder jullie allemaal in een soort kelder in uw huis. Na een aantal uren kwamen jullie weer buiten en zagen jullie dat de situatie weer kalm was. U noch uw familie heeft tot 2006 andere problemen ondervonden in uw dorp. Rond 2006 zag u dat er mensen 's nachts naar uw dorp kwamen maar niemand wist echter wie deze mensen waren. Ongeveer 8 à 9 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kwam er op een dag iemand op uw deur kloppen. Uw broer ging buiten om te zien wie het was. Jullie hoorden geschreeuw en discussie waarop ook uw vader naar buiten ging. Toen uw vader buiten kwam zag hij echter niemand, ook uw broer was verdwenen. Uw broer M. is in 2006 verdwenen en sindsdien hebben jullie niets meer vernomen over hem. Uw vader, die lange tijd naar uw broer heeft gezocht maar hem niet heeft teruggevonden, gaf zichzelf de schuld van de verdwijning van uw broer en is zes maanden na dit incident overleden aan een hartinfarct. Ongeveer 45 dagen na het overlijden van uw vader heeft u Afghanistan verlaten.

U heeft er ongeveer 5 à 5,5 maanden over gedaan om van Afghanistan tot Griekenland te reizen. In 2009 heeft u een asielaanvraag ingediend in Griekenland (uw vingerafdrukken werden er genomen op 5 mei 2009) maar u kreeg nooit de kans om een interview af te leggen en heeft dus ook nooit een beslissing ontvangen in verband met deze asielaanvraag. U werd er ook slecht behandeld en er was veel vreemdelingenhaat.

In november 2015 heeft u uiteindelijk Griekenland verlaten en reisde u verder tot België. U diende hier op 17 december 2015 een asielaanvraag in. U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u vreesde dat u wegens uw lang verblijf in Europa als ongelovige aanzien zou worden en vermoord zou worden door de taliban. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een verblijfskaart dat u in Griekenland heeft verkregen, een ziekteverzekering verkregen in Griekenland, een bankrekeningboekje dat u in Griekenland heeft verkregen, uw identiteitsbewijs dat u in Griekenland heeft verkregen, een formulier waarop uw uitnodiging voor een interview bij het Greek Council for Refugees (GCR) genoteerd staat, een formulier van het GCR waarop uw dossiernummer

terug te vinden is, enkele documenten uit Griekenland die te vergelijken zouden zijn met een belastingaangifte, de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd vanuit Griekenland en een kopie van uw taskara.

Op 24 november 2017 betekende het Commissariaat-generaal u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien aan uw asielmotieven geen geloof kon worden gehecht en er besloten diende te worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kon vestigen teneinde zich aan de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te onttrekken. U diende beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens deze procedure legde u een aantal medische documenten neer. Bij arrest nr. 220 622 van 30 april 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 1 augustus 2019 een tweede asielaanvraag in. U verwees naar uw eerdere asielmotieven, stelde dat u geen contact meer heeft met uw familie en dus niet weet hoe de situatie momenteel is. U haalde verder aan dat de vaststelling van het CGVS in uw eerdere beslissing dat uw broer in Kabul woont niet klopt. Ter staving hiervan legde u een usb-stick voor die documenten zou bevatten over de opleiding en het werk van uw broer en waaruit zou blijken dat hij nooit in Kabul woonde. Verder legde u een kopie van de taskara van uw broer voor. Op 30 januari 2020 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk. U ging hier niet tegen in beroep.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 19 oktober 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. U haalt aan dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat het er niet veilig is. Verder stelt u dat uw mentaliteit erg veranderd is, waardoor u zelfs met de gewone bevolking problemen riskeert te krijgen. U verklaart geen contact meer te hebben met uw familie omdat u zich schaamt. U zegt ook schrik te hebben dat uw broer zal gedood worden omdat hij politieagent is. U legt volgende documenten neer ter staving van uw verzoek: een brief van uw advocaat samen met volgende documenten (kopies): een medisch attest, uw taskara en die van uw broer, enkele bladzijden van het paspoort van uw broer, een kaart van de politie op naam van uw broer, zijn bankkaart, bewijzen dat hij loon ontvangt, de studentenkaart van uw broer, foto's van uw broer, enkele nieuwsartikels en een nota over Kabul als intern beschermingsalternatief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

U verklaart dat uw mentaliteit dermate is gewijzigd dat u niet enkel problemen zou krijgen met de taliban maar ook met de gewone burgers. De begeleidende brief van uw advocaat maakt melding dat u als verwesterd gepercipieerd zal worden door uw gedrag, taal, omgang met andere mensen en de mentale schade die u opliep in Afghanistan, onderweg en in België. Hierover kan opgemerkt worden dat u hiermee voortbouwt op elementen die u reeds ter beoordeling aan de asielinstanties heeft voorgelegd. Zo werd er door het CGVS en de RVV geoordeeld dat u uw vrees voor vervolging omwille van uw verblijf in Europa niet wist aannemelijk te maken. Ook in uw huidig verzoek maakt u niet in concreto duidelijk in welke mate uw mentaliteit is veranderd zodat u als verwesterd gepercipieerd zal worden en er in uw hoofde sprake is van een reële vrees bij terugkeer. Een loutere opsomming dat uw gedrag, taal en omgang met de mensen is veranderd volstaat in deze niet. Met betrekking tot uw psychologische problemen stelde de Raad, die in het bezit was van uw medische/psychologische attesten, in arrest nr. 220 622 van 30 april 2019 het volgende: "Verzoeker laat verder na in concreto uiteen te zetten op welke

wijze zijn psychiatrische problemen een impact zouden hebben op zijn gedrag en uitstraling waardoor hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterde Afghaan het mikpunt van represailles zou worden (...). Het feit dat u nu nog steeds wordt opgevolgd en nog steeds klachten heeft, zoals uit de door u voorgelegde attesten blijkt, kan niet gezien worden als een nieuw element omdat hieruit nog steeds niet blijkt waarom dit een terugkeer naar Afghanistan in die mate belet dat er sprake zou zijn van een vrees tot vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b van de Vreemdelingenwet.

Waar u in uw verklaring volgend verzoek stelt dat dat u bang bent dat uw broer zal gedood worden omdat hij politieagent is (Verklaring volgend verzoek, vraag 19), valt het op dat uw advocaat in zijn begeleidend schrijven deze vrees ook op u persoonlijk betreft. Zo wordt er daar gesteld dat u riskeert gedood te worden omwille van het werk van uw broer. Ook dit element werd reeds onderzocht door de RVV, die hierover stelde: "Verder ontwaart de Raad geen enkel element waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker persoonlijk problemen zou kennen omwille van de werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse leger. Bovendien werpt verzoeker deze problemen voor het eerst op in onderhavig verzoekschrift, hetgeen de beweerde vrees hiervoor ernstig relateert" Ook in uw huidig verzoek brengt u zulke elementen niet aan, maar wordt dit motief slechts herhaald.

Dat u geen contact meer zou hebben met uw familie omdat u zich schaamt klopt niet, gezien u verklaard heeft dat uw broer u documenten heeft opgestuurd (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Bovendien zorgt het feit dat u geen of nauwelijks contact meer heeft met familieleden in uw herkomstland er niet voor dat u een vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op ernstige schade. Dit heeft u immers niet in concreto aangetoond.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder

controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat

de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Hierover stelde de beslissing van het CGVS van 24 november 2017:

"Immers, hoewel u heeft aangehaald geen familie te hebben in Kabul (CGVS p. 12) is uit het openbaar Facebook profiel van uw broer S. gebleken dat hij in Kabul leeft (kopie van Facebook-profiel toegevoegd aan het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u het niet weet en zich niet kan herinneren dat hij naar Kabul is gegaan. U verklaart dat uw broer S. voor het ANA werkt en zich misschien omwille van zijn werk in Kabul zou kunnen bevinden (CGVS p. 12). Deze verklaring is echter niet valabel, u had eerder aangegeven dat u een paar dagen voorafgaand aan het interview uw broer S. gesproken had (CGVS p. 11). Er mag dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de activiteiten van uw broer aangezien u nog steeds in contact bent met hem. U gevraagd of u zeker bent dat u geen familie heeft in Kabul zegt u dat u dit niet weet maar dat het geboortedorp van uw vader daar wel ligt (CGVS p. 12). U bent hierin ook niet duidelijk omdat u enerzijds verklaart dat uw vader geboren is in Kabul (CGVS p. 11-12) en anderzijds verklaart u dat het geboortedorp van uw vader niet in Kabul maar in Maydan Wardak ligt (CGVS p. 12). Het is weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van enige familiebanden in Kabul. Hoe dan ook wijst het profiel van uw broer erop dat u wel degelijk over een netwerk en familie in Kabul beschikt. Daarnaast wijst uw persoonlijk profiel er ook op dat u in staat bent om uw leven op te bouwen in Kabul. Ondanks u aanhaalt dat u geen scholing heeft genoten en niets meer weet over de manier van leven in Afghanistan heeft u gedurende ongeveer 10 jaar bewezen over voldoende capaciteiten te beschikken om zelfstandig uw leven op te bouwen. U heeft verklaard dat u 5 à 6 maanden na uw aankomst in Griekenland bent beginnen werken en dat u tot uw vertrek uit Griekenland gewerkt heeft (CGVS p. 14). U huurde hier ook een huis en heeft zelfs tot 8 maanden voor uw vertrek uit Griekenland alleen gewoond (CGVS p. 14). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Deze argumentatie werd gevolgd door de RvV in arrest nr. 220 622 van 30 april 2019. Ook naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat u zich in Kabul kan vestigen, een beslissing die u niet heeft aangevochten. In uw huidig verzoek betwist u deze conclusie opnieuw door te stellen dat uw broer zich niet in Kabul bevindt en door te stellen dat u niet naar Kabul kan wegens uw psychologische problemen. Ter staving van het element dat uw broer niet in

Kabul woont brengt u een aantal documenten naar voren. Echter, de documenten die u neerlegt die uw broer betreffen zijn allemaal kopies, waardoor er weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht. Bovendien bewijst geen enkele van deze documenten dat uw broer niet in Kabul woont. Zijn werkbadge, bankkaart, loonstorting, studentenkaart, taskara, paspoort en foto's doen immers geen uitspraak over de verblijfplaats van de houder van deze documenten. In de krantenartikels over de aanval in Kunduz waarbij uw broer zou betrokken zijn wordt de naam van uw broer niet vermeld, zodoende dat er niet uit kan afgeleid worden dat hij op dat moment in Kunduz verbleef. Uw psychologische problemen en attesten heeft u reeds ingeroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat ze bezwaarlijk kunnen gezien worden als een nieuw element. Ter volledigheid, een citaat uit het arrest van de RVV: "Wat betreft verzoekers psychiatrische problemen, dient vastgesteld dat uit de voorgelegde medische documenten (rechtspiegingsdossier, stukken 5 en 12) blijkt dat verzoeker weliswaar te kampen heeft met onder meer een depressie, posttraumatische stress en suïcidale gedachten, doch tevens blijkt dat deze zich situeren in het kader van zijn toekomstbeeld en met name de onzekerheid in verband met het verloop van zijn asielprocedure. Nergens in deze documenten wordt gesteld dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om terug te keren naar Afghanistan, zich te hervestigen in Kabul, er een leven op te bouwen en/of om zich er eventueel (verder) te laten behandelen. In dat kader dient erop gewezen dat uit de ontslagbrief, (rechtspiegingsdossier, stuk 12) blijkt dat verzoeker het Psychiatrisch Ziekenhuis van Duffel heeft verlaten op 30 juli 2018 en dat de verdere behandeling zal geschieden door de huisarts van het opvangcentrum in Broechem. Zoals hoger reeds aangehaald, dient verzoeker zich met betrekking tot eventuele medische problemen te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet." U brengt heden geen elementen aan die hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 51/8, 57/6/2, 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 34 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 4 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale

bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn 2011), en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn).

2.2. Vooreerst wijst de verzoekende partij op de toepasselijke wetgeving. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat: "Verzoeker heeft volgende nieuwe elementen ingeroepen:

Uit het begeleidend schrijven van zijn advocate dd. 24.11.2020 blijkt dat verzoeker vreest vervolging in Afghanistan door de Taliban in zijn regio van herkomst, om de redenen opgesomd bij zijn eerste asielaanvraag (waarvan een deel pas voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen):

Verdwijning van zijn oudste broer, vermoedelijk door Taliban

Werk van zijn jongere broer voor de Afghaanse Nationale Politie in Kunduz

Verwestering door langdurig verblijf in Europa, gebrek aan contact met Afghanen, intensieve integratie, medicatie en hospitalisatie na suicidepoging

Bij het indienen van zijn derde verzoek tot internationale bescherming heeft verzoeker, naast het begeleidend schrijven van zijn advocaat, volgende documenten gevoegd:

1. Medisch attest dr. D.G. dd. 20.10.2020 en 07.08.2019

2. Vertaalde taskara's van cliënt zelf en zijn broer (cliënt gaf naam van zijn grootvader op als naam van vader in Griekenland), kopie paspoort broer

3. Kaart politie broer, bankkaart, bewijs ontvangst loon

4. Studiekaart broer Kunduz

5. Foto's van broer, alleen, met huidige en vorige commandant, foto's van directe leidinggevende na aanval, foto's van collega's, gedood in aanval op politiepost te Kunduz (05-02-2019)

6. Artikels over aanval op politiepost waarbij broer betrokken was:

a. Pajhwok.com: "28 security personnel killed in Kunduz firefight", 5 februari 2019

b. NPR, Taliban Attack Kills Dozens of Soldiers And Police, Even As Peace Talks Continue, 5 februari 2019

7. Nansen note 2-19 "Kabul als intern beschermingsalternatief voor personen met nood aan subsidiaire bescherming"

1.1. Met betrekking tot de verwestering van verzoeker:

Verzoeker is geboren te Chahar Dara (Afghanistan) op 13.03.1989.

Hij verliet Afghanistan in 2006.

Na een reis van 5 à 5,5 maanden heeft verzoeker een asielaanvraag ingediend in Griekenland.

Verzoeker verbleef in Griekenland tot november 2015.

Op 17 december 2015 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in België in.

Sindsdien verblijft hij op onafgebroken wijze op ons grondgebied.

Verzoeker verblijft al meer dan 14 jaar in Europa, waarvan meer dan 5 jaar in België.

Verzoeker is 31 jaar oud.

Verzoeker verblijft zijn volledig volwassen leven in het Westen en is zodoende verwesterd. Hij was nog minderjarig toen hij in Griekenland toekwam op 17 jarige leeftijd.

Hij spreekt Nederlands (en Grieks). Hij heeft (ondanks zijn medische problematiek) in België een netwerk van vrienden, kennissen en steunfiguren uitgebouwd, in het bijzonder in de gemeente Hove waar hij reeds geruime tijd verblijft.

Zelfs de burgemeester van Hove, de heer Koenraad Volckaerts (N-VA) en de schepenen van samenleven hebben zich ingespannen om verzoeker te steunen in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen (stuk 3).

Verzoeker voegt ter verdere illustratie de meest recente kerst- en nieuwjaarskaartjes en verjaardagsboodschappen die hij ontving (stuk 4).

Verzoeker doet ook vrijwilligerswerk in België en is werkbereid. Zo werkt hij mee in een WZC, helpt hij nieuwkomers op weg met de Nederlandse taal, neemt hij deel aan een leesclub voor jongens en meisjes uit de OKAN-klas (als lezer) en was hij vrijwilliger op het Sfinks Mundial festival.

Verzoeker is bijzonder goed geïntegreerd in onze samenleving waardoor het voor hem niet langer mogelijk is om zich terug naar Afghaanse normen te conformeren of onopgemerkt in de Afghaanse samenleving te gedijen.

Hij schrijft hier zelf het volgende over [...]"

Daarna citeert de verzoekende partij uit verschillende rapporten om te staven dat verwesterde Afghanen bij terugkeer een risico lopen op vervolging omwille van hun verwesterd profiel. De verzoekende partij citeert onder meer uit: Refugee Support Network van april 2016, p.31, het onderzoek van Liza Schuster en Nassim Majidi, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, van mei 2013, UNHCR Eligibility Guidelines dd. 30.08.2018, pagina 46, UNHCR-rapport van december 2019

Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul. De verzoekende partij vervolgt dat: *"In casu heeft verzoeker Afghanistan verlaten toen hij nog minderjarig was en heeft hij zijn volledig volwassen leven in Europa geleefd.*

Hij verblijft reeds 14 jaar in Europa, waarvan meer dan 5 jaar in België.

Verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar het enkele feit dat het CGVS zelf en vervolgens Uw Raad in het verleden reeds geoordeeld hebben dat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt vervolging te vrezen omwille van "uw verblijf in Europa".

Deze beslissingen dateren namelijk respectievelijk van 24.11.2017 (CGVS) en 30.04.2019 (RvV), oftewel meer dan 3 en bijna 2 jaar geleden.

Vandaag, in 2021, dient naast de langere duur van zijn verblijf in Europa, ook rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker zich gedurende al deze tijd bijzonder goed geïntegreerd heeft in onze samenleving. Hiertoe verwijst verzoeker m.n. naar zijn kennis van het Nederlands, zijn werkbereidheid, zijn vrijwilligerswerk en zijn extensief netwerk van Belgische vrienden en kennissen (zie 9bis-aanvraag en bijlagen stuk 3).

Verzoeker heeft geen contact meer met landgenoten. Deze lachen hem uit en verstoten hem ook in België omwille van zijn specifiek profiel. Verzoeker is niet alleen verwesterd maar lijdt ook aan een psychiatrische problematiek, dewelke tot op heden opvolging door een psychiater alsook dagelijkse medicatie vereist (dat verzoeker wordt toegediend door het Wit-Gele kruis).

Bovendien is verzoeker, hoewel hij als Moslim geboren werd, niet langer geloving (zie verklaringen DVZ dd. 25.11.2020.

Het UNHCR heeft in december 2019 een rapport uitgebracht met de titel Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul waaruit blijkt dat: [...]"

In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op haar medische toestand. De verzoekende partij stelt dat: *"Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoeker psychiatrisch patiënt is en voor deze medische problematiek opvolging geniet. Er wordt in de beslissing namelijk gesteld dat: "het feit dat u nog steeds wordt opgevolgd en nog steeds klachten heeft, zoals uit de door u voorgelegde attesten blijkt*

Verzoeker wordt inderdaad medisch opgevolgd door een arts-psychiater, alsook krijgt hij dagelijks medicatie toegediend door het Wit-Gele kruis.

Verwerende partij verwijst naar het arrest van Uw Raad dd. 30.04.2019 om te stellen dat er in casu geen sprake is van een nieuw element omdat verzoeker niet concreet zou aantonen welke de impact zou zijn van zijn psychiatrische toestand op zijn gedrag en uitstraling.

Echter wordt hierbij geen rekening gehouden met de duur van de behandeling en de aanhoudende nood hiertoe, waaruit de ernst van de psychiatrische aandoening van verzoeker afdoende blijkt.

Bovendien werd er een nieuw medisch rapport gevoegd van oktober 2020, dewelke niet voorlag in het kader van de eerdere verzoeken tot internationale bescherming van verzoeker.

Het betreft wel degelijk een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Verzoeker zelf schrijft hierover het volgende:

[...]

In een rapport van eind 2019 duidt Human Rights Watch aan dat er in Afghanistan inderdaad geen medische opvolging mogelijk is voor patiënten met een psychiatrische problematiek, zoals in casu verzoeker die in België reeds opgenomen werd in een psychiatrisch ziekenhuis en zichzelf heeft gepoogd te doden en waarbij een dergelijk suicide-risico nog steeds voorhanden is.

[...]

Zoals uit dit rapport van Human Rights Watch blijkt is er niet alleen een gebrek aan psychiatrische opvolging voor de bevolking van Afghanistan waarbij de toegang tot de voor verzoeker noodzakelijke verzorging (dewelke dagelijks nood heeft aan medicatie die door een derde wordt toegediend), maar is er ook sprake van een cultureel gegeven waarbij psychiatrische patiënten, zoals in casu verzoeker, uitgelachen en uitgesloten worden van de maatschappij.

Hoewel verwerende partij de medische toestand van verzoeker en de nood tot behandeling niet betwist werd er geen enkel onderzoek gedaan naar de mogelijke gevolgen voor verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan gelet op zijn medische (psychiatrische) toestand en nood tot dagelijkse medische opvolging.

Het UNHCR heeft in december 2019 een rapport uitgebracht met de titel Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul waaruit blijkt dat: [...]"

Hieruit blijkt duidelijk dat zowel het UNHCR als Human Rights Watch beschikken over eenduidige informatie aangaande het absoluut gebrek aan toegang tot medische hulpverlening voor psychiatrische patiënten in Afghanistan.

Dit blijkt ook uit de EASO update van september 2020 (<https://www.easo.europa.eu/newsevents/easo-publishes-coi-report-afghanistan-security-situation-2020-update>) waarbij aanvullend verwezen wordt naar de impact van de sanitaire crisis omwille van het coronavirus: [...]"

In ondergeschikte orde zet de verzoekende partij haar nood aan subsidiaire bescherming uiteen. Ten eerste stelt de verzoekende partij dat ze op afdoende wijze aangetoond heeft dat haar broer niet meer in Kaboel verblijft en dat zij aldus niet kan rekenen op een familiaal netwerk bij een gedwongen terugkeer naar Kaboel. Ten tweede stelt de verzoekende partij dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel, waaronder haar psychiatrische problemen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat: "Verzoeker verwijst ten slotte naar de beleidsproblemen inzake het lot van terugkeerders: talrijke rapporten stellen immers dat de Afghaanse overheid geen steun biedt aan terugkeerders die bijgevolg, omwille van hun isolement en verblijf in het buitenland, niet in staat zijn terug te integreren in de Afghaanse maatschappij noch te voorzien in hun elementaire levensbehoeften.

Nu er niet wordt getwijfeld aan jarenlange verblijf in Europa (Griekenland en België) en zijn medische problematiek, diende het CGVS het kwetsbaar profiel van verzoeker in rekening te nemen, minstens zijn volgend verzoek ontvankelijk te verklaren om dit op zorgvuldige en concrete wijze te onderzoeken.

Het CGVS diende immers verder onderzoek te voeren naar de concrete moeilijkheden die verzoeker ingeval van terugkeer zou ondervinden. Verzoeker heeft actief meegewerkt aan zijn asielaanvraag door de asielinstanties op bovenvermelde moeilijkheden te wijzen en zijn kwetsbaar profiel te bewijzen.

Minstens diende het CGVS ofwel informatie aan te brengen die dit zou tegenspreken, of minstens verzoeker te horen opdat deze problemen concreter zouden kunnen worden onderzocht.

Gezien verzoeker niet werd gehoord omtrent deze nieuwe asielmotieven, schendt de bestreden beslissing de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 57/6/2 Vreemdelingenwet evenals het hoorrecht, de rechten van verdediging en de in de artikelen 48/6 Vreemdelingenwet en 4 Kwalificatierichtlijn vervatte samenwerkingsplicht.

Verzoeker heeft immers slechts de mogelijkheid om huidig beroep binnen een termijn van 10 dagen in te stellen terwijl hij anders over 30 dagen zou beschikken.

Tegenpartij creëert zodoende een oneigenlijke asielprocedure gezien verzoeker niet kon worden gehoord: hij heeft slechts enkele zinnen kunnen verklaren op de Dienst Vreemdelingenzaken (zonder dat het mogelijk was voor zijn advocate om hierbij aanwezig te zijn).

Dit vormt een schending van het hoorrecht voorzien in artikel 41 Handvest Grondrechten EU.

Immers, artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van Vreemdelingenwet en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 32, § 4 van de Procedurerichtlijn. Bijgevolg dient het Unierecht en de waarborgen voorzien in het Handvest van de Grondrechten van de EU te worden toegepast, inclusief artikel 41.

Volgens de rechtspraak van het Hof is het hoorrecht van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden en kent het een algemene toepassing (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het kerncriterium is dus of de beslissing die de betrokkene nadelig beïnvloedt anders zou zijn geweest indien de betrokkene had kunnen worden gehoord.

Dit is in casu het geval.

Verzoeker had bijkomende verklaringen kunnen afleggen aangaande het verblijf van zijn broer in Kunduz, de impact van zijn verwestering alsook de concrete gevolgen van zijn psychiatrische problematiek in geval van terugkeer naar Afghanistan na een jarenlang verblijf in Europa. Zeker nu verwerende partij deze van de hand doet zonder deze elementen evenwel te betwisten noch enig onderzoek te voeren naar de concrete vrees voor vervolging van verzoeker.

Verzoeker stelt dan ook vast dat zijn hoorrecht werd geschonden, minstens dat de bestreden niet afdoende is gemotiveerd en niet op een zorgvuldig onderzoek steunt.

Indien verzoeker minstens omtrent bovenvermelde punten zou zijn gehoord, zou hij specifieke informatie hebben kunnen geven die de ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek zou hebben beïnvloedt.

Bijgevolg dient de schending van het hoorrecht te worden vastgesteld en dient de bestreden beslissing minstens te worden vernietigd.

Verzoeker verwijst in die zin naar een arrest van Uw Raad dd. 24.06.2014 betreffende het hoorrecht:

[...]

Verwerende partij laat na een zorgvuldig onderzoek te voeren aangezien niet werd onderzocht of er sprake is van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De bestreden beslissing gaat immers over tot een onnauwkeurig onderzoek ten gronde, zonder de mogelijkheid te geven aan verzoeker om te worden gehoord en zonder zelf in kennis te kunnen zijn van alle relevante elementen voor de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

Indien men vervolgens kijkt naar de objectieve risico's die verzoeker loopt, gezien zijn individueel profiel, stelt men vast dat hij verhoogde risico's loopt en in aanmerking dient te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De Iraanse autoriteiten, de Pakistaanse autoriteiten en de Europese lidstaten sturen massaal Afgaanse vluchtelingen terug. Een groot deel van deze "terugkeerders" eindigen in Kaboel. Dit zorgt voor een grote concentratie terugkeerders, naast het groot aantal aanwezige intern verplaatste vluchtelingen.

Dit terwijl de humanitaire hulp drastisch daalt en heel wat NGO's Afghanistan hebben verlaten omwille van veiligheidsoverwegingen." Vervolgens wordt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel besproken op basis van verschillende landenrapporten. De verzoekende partij gaat ook in op de notie "open combat", "high profile" en de vereiste van persoonlijke omstandigheden.

3. De aanvullende nota

3.1. De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij, waarin weblinks opgenomen werden naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van EASO van december 2020,

3.2. Op 7 juni 2021 legt de verzoekende partij zelf een aanvullende nota neer waarin ze antwoordt op de aanvullende nota van de verwerende partij. De verzoekende partij voegt ook nog het volgende rapport toe aan het rechtsplegingsdossier: EASO, Afghanistan Key socio-economic indicators Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City, augustus 2020.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een

volgens verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Voormelde motieven worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op haar psychologische toestand en licht ze die ook uitgebreid toe, doch betwist ze voorgaande motieven uit de bestreden beslissing. Evenmin betoogt ze dat haar specifieke steunmaatregelen nodig had. Daarenboven blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming ook nog een begeleidende brief van haar advocaat neergelegd heeft. In deze brief geeft haar advocaat een overzicht van de aangevoerde nieuwe elementen door de verzoekende partij.

4.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.1. Ten eerste haalt de verzoekende partij aan dat haar mentaliteit dermate is gewijzigd dat ze niet enkel problemen zou krijgen met de taliban maar ook met de gewone burgers. De begeleidende brief van haar advocaat geeft aan dat de verzoekende partij als verwesterd gepercipieerd zal worden door haar gedrag, taal, omgang met andere mensen en de mentale schade die ze opliep in Afghanistan, onderweg en in België. Voor het nemen van de bestreden beslissing legde de verzoekende partij hieromtrent geen andere verklaringen af en bracht ze ook geen andere stukken bij. Bijgevolg werd in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Hierover kan opgemerkt worden dat u hiermee voortbouwt op elementen die u reeds ter beoordeling aan de asielinstanties heeft voorgelegd. Zo werd er door het CGVS en de RVV geoordeeld dat u uw vrees voor vervolging omwille van uw verblijf in Europa niet wist aannemelijk te maken. Ook in uw huidig verzoek maakt u niet in concreto duidelijk in welke mate uw mentaliteit is veranderd zodat u als verwesterd gepercipieerd zal worden en er in uw hoofde sprake is van een reële vrees bij terugkeer. Een loutere opsomming dat uw gedrag, taal en omgang met de mensen is veranderd volstaat in deze niet.”*

4.3.2. In het kader van de huidige beroepsprocedure brengt de verzoekende partij als bijlage aan haar verzoekschrift haar aanvraag om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd bij. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Echter, deze aanvraag gaat gepaard met 36 stukken waaronder een brief van de burgemeester, van een schepen en een maatschappelijke assistente van de gemeente waar de verzoekende partij woonachtig is. De overige brieven werden hoofdzakelijk opgesteld door inwoners van de gemeente die de verzoekende partij in het kader van haar vrijwilligerswerk en engagement in de gemeente heeft ontmoet. Ook zijn er brieven van buurtbewoners bij. Het betreffen relevante stukken daar ze een concreet beeld schetsen van de voorgehouden verwestering van de verzoekende partij. Deze stukken werden nog niet eerder neergelegd. Bijgevolg maakt de Raad een volledige en een *ex-nunc* beoordeling van de documenten gevoegd aan het verzoekschrift.

4.3.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst,

nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

4.3.4. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”

Er dient aan beide voorwaarden voldaan te zijn (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat de groep zeer divers is, zowel wat betreft achterliggende motieven en oorzaken van verwestering, alsook de mate en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ten slotte ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

4.3.5. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging wordt geboden, slechts gedrag dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat op een godsdienstige overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, dat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. *In casu*, besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

4.3.6. Daarnaast is het niet ondenkbaar - zoals ook UNHCR uitdrukkelijk aangeeft - dat een vreemdeling die zich inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Het gaat dan om de situatie waarin een vreemdeling aannemelijk moet maken dat hem een van de vervolgingsgronden wordt toegedicht door een actor van vervolging in verband met zijn persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken, of

waarin een vreemdeling aannemelijk maakt dat hij daardoor in het land van herkomst een risico loopt op een onmenselijke behandeling. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'. Op pagina 46 van de UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018 wordt uiteengezet dat men niet effectief dient bekeerd te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en de internationale gemeenschap wordt toegedicht. UNHCR heeft daarin expliciet verwezen naar rapporten waaruit blijkt dat individuen die terugkeerden uit westerse landen naar Afghanistan werden gefolterd en vermoord omdat men hen als "vreemdelingen" beschouwt die spioneren voor een westers land. In de voetnoten van voormelde richtlijnen worden er een aantal voorbeelden toegelicht.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging spelen met name het gedrag van de vreemdeling in het land van herkomst, de leeftijd die hij had op het moment van zijn vertrek, hoe hij zich in België heeft ontwikkeld en zijn verblijfsduur in België een belangrijke rol. De EASO Guidance Note van december 2020 en de UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018 geven aan dat in het individueel onderzoek ook rekening moet worden gehouden met verschillende factoren zoals het gedrag van de betrokkene, de streek van herkomst, het gedrag van de familie, enzovoort (p.81). In de EASO Guidance Note van december 2020 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico heeft om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p.4). Als een vreemdeling stelt uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken te hebben, dan moet hij aannemelijk maken dat hij die niet kan veranderen of dat dat redelijkerwijs niet van hem mag worden verwacht, dan wel dat hij die niet duurzaam kan verbergen. Daarnaast moet hij, mede door algemene informatie over het land van herkomst te verstrekken, aannemelijk maken dat hem door die kenmerken een vervolgingsgrond wordt toegedicht door een actor van vervolging of dat hij daardoor in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling.

4.3.7. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de verzoekende partij documenten bijgebracht heeft van de Greek Council for Refugees waaruit blijkt dat zij op 30 november 2009 uitgenodigd werd voor een persoonlijk onderhoud. Dit document werd op 12 mei 2009 opgesteld. Verder bevindt zich in het rechtsplegingsdossier ook een kopie van een "aliens' card requesting political asylum" uitgereikt door de Griekse overheid. Dit document werd meermaals verlengd. De laatste keer werd dit document op 4 november 2015 verlengd, en was geldig tot 4 mei 2016. Deze documenten staven de verklaringen van de verzoekende partij dat zij minstens sinds 2009 in Europa verblijft.

Zoals hoger reeds aangegeven heeft de verzoekende partij aan haar verzoekschrift haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toegevoegd. Deze aanvraag gaat gepaard met 36 stukken. Zo geeft de burgemeester van de gemeente aan dat de verzoekende partij zich duidelijk wilt integreren in de maatschappij en de gemeente, dat zij zich vlot kan inwerken in "onze maatschappij", dat zij bereidwillig is om te helpen, dat de omwonenden "vol lof" over haar spreken en dat zij na het volgen van een beroepsmatige bijscholing een "plus" voor onze gemeenschap zal zijn. Voorts blijkt dat de verzoekende partij ook als vrijwilliger gewerkt heeft in de leesclub van een school, dat zij interesse toonde in de leefwereld van de leerlingen en dat zij onderwerpen die nog moeilijk te begrijpen waren voor de leerlingen, kon aanbrengen waardoor de leerkrachten beter aan de slag konden met de leerlingen. Ook de schepenen van samenleven van de gemeente waar de verzoekende partij woonachtig is, geeft aan dat ze positieve berichten opvangt over de houding, het gedrag en de medewerking van de verzoekende partij. Dit heeft ze zowel zelf ondervonden uit persoonlijk contact met de verzoekende partij als vernomen van derden die de verzoekende partij kennen. Een vrijwilliger bij het OCMW beklemtoont het vrijwilligerswerk van de verzoekende partij in scholen, maar ook op Belgische festivals. Ze geeft ook aan dat de verzoekende partij hoofdzakelijk met Belgen omgaat. De maatschappelijk assistent van de gemeente waar de verzoekende partij woonachtig is en die de verzoekende partij reeds twee jaar beroepsmatig kent, beaamt dat de verzoekende partij een belangrijk deel van zijn persoonlijke ontwikkeling in Europa heeft meegemaakt, dat de verzoekende partij verwesterd is in vergelijking met andere Afghanen die in België verblijven en dat zij zich een westerse manier van geloofsbeleving eigen heeft gemaakt. Ook de oud-leerkracht Nederlands van de verzoekende partij getuigt dat de verzoekende partij zeer taalvaardig, tactvol en behulpzaam is, maar ook dat zij om kan gaan met een internationaal gezelschap. Ook uit andere brieven blijkt dat de verzoekende partij als vrijwilliger met mensen van verschillende nationaliteit kan samenwerken, bereidwillig is zonder een onderscheid te maken, open van geest is en sociaal geëngageerd is. Deze

getuigenissen zijn afkomstig van zowel vrouwen als mannen, jongeren en ouderen, personen die de verzoekende partij kennen vanuit hun werkomgeving, maar ook van inwoners uit de gemeente die haar in de privésfeer ontmoet hebben. Het zijn zeer uitgebreide en uiteenlopende getuigenissen waardoor ze een duidelijk beeld scheppen van de verzoekende partij en haar voorgehouden verwestering. *In casu* kan er op basis van de talrijke getuigenissen geconcludeerd worden dat de verzoekende partij ten gevolge van studie, sociale relaties en zelfreflectie gegroeid is tot een breeddenkende, kritische man die zich goed geïntegreerd heeft in de lokale samenleving en de Belgische normen en waarden eigen gemaakt heeft. Op basis van deze getuigenissen kan er aangenomen worden dat de verzoekende partij zich in België hoofdzakelijk onder Belgen begeeft. Hierdoor kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij bepaalde persoonlijke uitingen aangenomen heeft die verschillen van de Afghaanse samenleving, maar die niet steeds spontaan kunnen worden onderdrukt, zoals haar interactie met andere personen, waarden, uitdrukkingen en lichaamshouding. *In casu* betreft het niet enkel een louter ontwikkelde westerse levensstijl.

Uit de landeninformatie blijkt dat een sterke aanwezigheid van opstandige groepen, vooral de taliban, werd gemeld in bijna alle delen van de provincie Kunduz. De verzoekende partij is zelf afkomstig uit het district Chadar Dara. Uit de EASO COI van september 2020 blijkt dat dit een betwist gebied is, waar voornamelijk het districtscentrum in handen van de overheid is. De taliban heeft de controle over de landelijke gebieden. De verzoekende partij is zelf afkomstig uit een dorp gelegen in het district Chadar Dara. Op basis van de bijgebrachte landeninformatie kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat de taliban aanwezig is de regio van herkomst van de verzoekende partij, er de controle heeft en zij hun eigen waarden en principes aan de bevolking opleggen.

In het rapport van 30 augustus 2018 merkte UNHCR op dat er meldingen zijn van personen die uit westerse landen naar Afghanistan teruggekeerd waren en die bedreigd, gemarteld of gedood zijn door AGE's (AntiGovernment Elements) op grond van het feit dat de AGE's vonden dat deze personen waarden die met Westerse landen geassocieerd worden, aangenomen hebben, of dat zij "buitenlanders" waren geworden of dat zij spionnen waren voor of steun verleenden aan Westerse landen. In de EASO Guidance Note van december 2020 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. In deze query wordt aangegeven dat migratie naar Europa door de taliban wordt gezien als een daad van politiek verzet. Al degenen die als tegenstanders worden gezien, kunnen tot afvalligen, spionnen of buitenlanders worden verklaard waardoor zij met de dood kunnen bedreigd worden of kunnen gedood worden (p.12). In de voetnoten van voormelde query worden er verschillende voorbeelden toegelicht. Om dit verwijt te vermijden, moeten terugkeerders hun geloof op een bijzonder overtuigende manier in hun dagelijks leven tot uiting brengen (p.3). In voormelde query geeft een onderzoeker ook aan dat hoe langer de terugkeerders in het buitenland hebben doorgebracht, hoe moeilijker het voor hen zal zijn om de veranderingen in hun gedrag en uiterlijk te verbergen en zich aan te passen.

De Raad is dan ook van oordeel dat, gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, de kans reëel is dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. De Raad wijst vooral op de volgende elementen eigen aan de verzoekende partij: (i) het feit dat de verzoekende partij reeds op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten richting Europa, (ii) haar jarenlange verblijf en integratie hier in de Belgische samenleving, (iii) het feit dat de verzoekende partij de bewuste keuze gemaakt heeft om aan de Belgische samenleving zeer actief deel te nemen door regelmatig vrijwilligerswerk te doen en zich voornamelijk onder Belgen begeeft, (iv) het feit dat haar geloofsbeleving meer vrijblijvend geworden is, (v) hierdoor kan aangenomen worden dat zij bepaalde persoonlijke uitingen aangenomen heeft die verschillen van de Afghaanse samenleving, maar die niet steeds spontaan kunnen worden onderdrukt, zoals haar interactie met andere personen, waarden, uitdrukkingen en lichaamshouding, en (vi) het gegeven dat zij afkomstig is uit een dorpje in het Afghaanse district Chadar Dara waar de taliban aanwezig is waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat haar terugkeer onmiddellijk wordt opgemerkt door onder andere de leden van de taliban of inwoners die talibanleden op de hoogte kunnen brengen. Daarnaast dient bij de beoordeling van de vrees voor vervolging van de verzoekende partij rekening te worden gehouden met de strenge sociaal/religieuze Afghaanse cultuur en de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie door haar bijgebracht, alsook die van de verwerende partij vervat in het administratief dossier omtrent personen, inzonderheid op het Afghaanse platteland, die als "verwesterd" worden beschouwd en het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie die leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die geassocieerd worden met westerse landen. De query van september 2020 geeft ook uitdrukkelijk aan dat de Afghaanse overheid

niet in staat is om zaken waar terugkeerders van verwestering beschuldigd worden en hierdoor bedreigd worden te behandelen, omdat de politie druk is met de aanpak van het taliban- en ISIS-terrorisme. Daarenboven is de politie niet geïnteresseerd om dergelijke individuele zaken te behandelen (p.15).

4.3.8. Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Dit intern vestigingsalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

4.3.9. Hoewel de richtlijnen van UNHCR ("Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018) en EASO ("EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van december 2020) inzake een intern vestigingsalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vestigingsalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota's zelf verwijst, in overweging te nemen.

4.3.10. Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 161-162) en UNHCR (p. 106 - 107) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade. De Raad treedt voormelde benadering bij.

4.3.11. Uit de EASO Guidance Note van december 2020 blijkt dat de situatie in de hoofdstad Kabul wezenlijk verschilt van de situatie in bepaalde delen van het Afghaanse platteland. Uit de bijgebrachte informatie blijkt dat men in de hoofdstad Kabul openstaat voor westerse opvattingen (p.81). De Afghaanse hoofdstad Kabul herbergt een diverse samenleving met jonge en goed opgeleide stedelingen die als meer liberaal worden beschouwd, maar bepaalde delen van de hoofdstad blijven ook zeer conservatief (p.14). Gelet op hetgeen wat volgt en de conclusie in punt 4.6. dient de Raad dit element in hoofde van de verzoekende partij bij een hervestiging in de hoofdstad Kabul niet nader te onderzoeken.

4.3.12. Inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota als volgt: *"Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het in de bestreden beslissing vermelde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig.

De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

De Raad treedt de analyse van de verwerende partij bij dat de mate van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul op basis van de bijgebrachte landeninformatie niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. De analyse die de verzoekende partij in haar verzoekschrift maakt omtrent de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul laat niet toe anders te besluiten, daar dit gebeurt op basis van informatie die in dezelfde lijn ligt als de informatie besproken in de bestreden beslissing en de aanvullende nota. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat: “*U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.*” Zoals blijkt uit punt 4.3.16. van dit arrest is er *in casu* sprake van een ernstige depressieve stemmingsstoornis na een mogelijk posttraumatisch stresssyndroom. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij onderzocht heeft of de deze gezondheidssituatie een individueel element is dat aanleiding kan geven dat de verzoekende partij bij een hervestiging in de hoofdstad Kabul meer dan andere burgers aldaar het risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De bijgebrachte informatie laat de Raad niet toe om zich daarover uit te spreken zonder een bijkomend onderzoek te voeren. De Raad beschikt niet over een onderzoeksbevoegdheid. Gelet op hetgeen wat volgt en de conclusie in punt 4.6. kan dit element op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.3.13. Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Kabul. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Kabul, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt.

4.3.14. Uit het EASO-rapport “*Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note*” van december 2020 (p.129), blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kabul. Voorts staat de hoofdstad Kabul en de luchthaven onder controle van de regering.

4.3.15. Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijken uit de EASO *Guidance Note* van december 2020 en het EASO-rapport “*Afghanistan, Key socio-economic indicators: focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City*” van augustus 2020, die door de verzoekende partij bijgebracht worden, volgende vaststellingen over de algemene situatie in Kabul. Op het vlak van de voedselvoorziening wordt gesteld dat de voedselprijzen in de stad Kabul onder druk staan. Inzake huisvesting is de stad Kabul onderhevig aan een sterke bevolkingsgroei, waarbij veel inwoners terecht komen in zogenaamde “*informal settlements*”. Verder is toegang tot drinkbaar water voor sommige inwoners van de stad Kabul moeilijk en problematisch, waarbij ook het ontbreken van een centraal rioleringsstelsel een rol speelt. Wat betreft gezondheidszorg, blijkt dat de inwoners weliswaar toegang hebben tot openbare gezondheidszorg doch dat deze gezondheidszorg gepaard gaat met een hoog kostenplaatje dan wel een ondermaatse kwaliteit. *Infra* zal nog verder ingegaan worden op de toegang tot gezondheidszorg en medicatie in Kabul. Verder staat de werkgelegenheid in Afghanistan onder druk en leeft een toenemend deel van de Afghaanse bevolking onder de nationale armoedegrens, doch het is mogelijk werk te vinden in de stad Kabul en de lonen zijn er ook veelal hoger dan elders in Afghanistan, zeker voor wie op de ondersteuning van een netwerk kan rekenen. Voorts blijkt uit het EASO-rapport “*Afghanistan, Key socio-economic indicators: focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City*” van augustus 2020 dat verschillende terugkeerders hebben verklaard afhankelijk te zijn van de hulp van hun familiaal netwerk om accommodatie te vinden en andere vorm van bijstand te krijgen. De kost van het levensonderhoud is in Kabul ook hoger dan in andere delen van het land.

UNHCR geeft in zijn “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (p. 112-114) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kabul deze stad *in beginsel* niet geschikt is als intern vestigingsalternatief.

Volgens de EASO *Guidance Note* van december 2020 (p.174-175) is een intern vestigingsalternatief voor gezonde alleenstaande mannen in Kabul in het algemeen redelijk wanneer zij geen bijkomende bijzondere kwetsbaarheden vertonen. Volgens EASO kunnen alleenstaande gezonde mannen voorzien in hun basisvoorziening, huisvesting en hygiëne. In de *Guidance Note* wordt geconcludeerd dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat alleenstaande mannen, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel EASO als UNHCR de stad Kabul niet uitsluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Zij stellen wel uitdrukkelijk dat de persoonlijke omstandigheden in deze bepalend zijn. De analyse van de rapporten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, laat ook niet toe om de hoofdstad Kabul algemeen uit te sluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. De persoonlijke omstandigheden zijn wel bepalend voor de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van haar hervestiging in de stad Kabul. Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: “*Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.*” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.89). Dit loopt gelijk met rechtspraak van het EHRM waarbij onder meer elementen zoals godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk werden aangehaald (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 68-73).

4.3.16. *In casu* stelt de verzoekende partij dat zij psychiatrische problemen heeft, die zij staft aan de hand van medische attesten. Het meest recente medisch attest dateert van 6 april 2020 en werd opgesteld door de behandelde psychiater. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij psychiatrische opvolging krijgt en een medicamenteuze behandeling krijgt. Deze medicamenteuze behandeling bestaat uit Eflexor XL, Zyprexa en Mirtazapine. Het betreft aldus geen gezonde man. Uit 's Raads arrest van 18 november 2019 met nummer 228 836 blijkt dat de adviserende geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken een ernstige depressieve stemmingsstoornis na een mogelijk posttraumatisch stresssyndroom weerhouden heeft. Op het ogenblik dat de adviserende geneesheer zijn advies uitbracht werd de verzoekende partij behandeld met venlafaxine. Op basis van concrete vaststellingen zet de adviserende geneesheer uiteen dat de vereiste medische zorgen in Afghanistan beschikbaar en toegankelijk zijn. Dit advies dateert van 27 juni 2019.

In juni 2020 merkte het ICRC op dat de recente toename van geweld in Afghanistan, in combinatie met gerichte aanvallen op gezondheidszorgfaciliteiten, de toegang tot gezondheidsdiensten dreigt te beperken of onmogelijk te maken voor miljoenen Afghanen die meer dan ooit behoefte hebben aan gezondheidsdiensten met de uitbraak van Covid-19 (EASO, “*Afghanistan, Key socio-economic indicators: focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City*”, augustus 2020, p. 48). Als gevolg van Covid-19 meldde UNOCHA dat sommige gezondheidsdiensten, zoals routinevaccinaties, het polioprogramma, geestelijke gezondheidszorg en psychosociale hulp, waren opgeschort of verminderd (EASO, *ibid.*, p. 49). Verder geeft de landeninformatie ook aan dat corruptie en verborgen kosten een belangrijke belemmering vormen voor de toegang tot de gezondheidszorg (EASO, *ibid.*, p. 50). Dit wordt in voormeld rapport ook verder toegelicht. In het verslag van de onderzoeksmissie van FIS van 2019 wordt opgemerkt dat de gezondheidszorg in Afghanistan vaak problemen heeft met het verkrijgen van medicatie, evenals met de kwaliteit van de medicijnen. Er zijn zowel medicijnen van goede als van slechte kwaliteit beschikbaar. Degenen die het zich kunnen veroorloven kunnen de medicijnen van goede kwaliteit kopen, terwijl degenen die dat niet kunnen, beperkt zijn tot de medicijnen van slechte kwaliteit. De toegang tot medicijnen van goede kwaliteit kan echter niet altijd worden gegarandeerd (EASO, *ibid.*, p. 51). Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie worden de meeste essentiële geneesmiddelen geïmporteerd uit de buurlanden. Volgens een artikel uit 2014 hebben de lokale autoriteiten geen goede testapparatuur, en de kwaliteitscontrole die in Kabul beschikbaar was, was een langdurig proces dat de handelaar veel kost, dus wil niemand legaal medicijnen importeren en nemen ze hun toevlucht tot smokkel. Uit de landeninformatie blijkt niet dat de situatie heden veranderd is. Volgens een projectaanvraag van MedCOI uit 2018 was er geen particuliere instelling voor geestelijke gezondheidszorg in Kabul die intramurale behandeling aanbood, maar twee openbare instellingen boden dit soort behandeling gratis aan. Medicatie is misschien niet gratis beschikbaar in de ziekenhuizen, maar de patiënt kan gevraagd worden ervoor te betalen. Ook kunnen onofficiële vergoedingen voor de behandeling gevraagd worden (EASO, *ibid.*, p. 53). Poliklinische behandeling werd verstrekt door verschillende particuliere specialisten die een vergoeding vragen variërend van AFN 200 tot 500 voor een consultatiebezoek. Doch wordt ook aangegeven dat in Afghanistan een tekort is aan psychiaters en psychologen (EASO, *ibid.*, p. 56).

In casu blijkt uit het medisch attest van 6 april 2020 dat de verzoekende partij nog steeds psychiatrische opvolging krijgt en behandeld wordt met Efexor XL, Zyprexa en Mirtazapine. Sinds het advies van 27 juni 2019 van de arts-adviseur die door de Dienst Vreemdelingenzaken aangesteld werd en 's Raads arrest van 18 november 2019 blijkt ook dat medicamenteuze behandeling uitgebreid werd en dat het andere medicijnen zijn. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat dagelijks haar medicatie in een "kluisje" wordt gestoken en het haar zo overhandigd wordt. Ook beschikt haar buddy over een nooddosis. Uit de brief van 6 april 2020 van de maatschappelijk assistent van de gemeente waar de verzoekende partij verblijft blijkt ook dat de medicatie dagelijks door het Wit-Gele Kruis toegediend wordt. Uit het geheel van de documenten en de verklaringen van de verzoekende partij blijkt het belang van de medicatie en de behandeling voor het geestelijk welzijn van de verzoekende partij. Het gegeven dat het Wit-Gele Kruis nog dagelijks de medicatie toedient, geeft ook aan dat het belangrijk is dat de verzoekende partij stipt haar medicatie neemt. Echter, hoger werd reeds aangegeven dat uit de landeninformatie blijkt dat Afghanistan vaak problemen heeft met het verkrijgen van medicatie en de kwaliteit ervan. Verder staat de gezondheidszorg ook onder zware druk ten gevolge van de volatiele veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul en Covid-19, zoals hoger reeds aangegeven.

4.3.17. Bijgevolg, gelet op de algemene omstandigheden die de hoofdstad Kabul kenmerken met inbegrip van de veiligheidssituatie, de algemene situatie, de toestand op vlak van gezondheidsvoorzieningen zoals hoger beschreven en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, acht de Raad het gegeven dat de verzoekende partij een alleenstaande man is, waarvan vermoed wordt dat hij familie heeft die in Kabul woont, die zowel in Griekenland als in België gewerkt heeft, en die Pashtou spreekt, op zich onvoldoende om aan te nemen dat de verzoekende partij in de hoofdstad Kabul heden over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

4.3.18. Gelet op hetgeen dat voorafgaat maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de verzoekende partij zich redelijkerwijze kan vestigen in de hoofdstad Kabul en zich alzo aan het willekeurig geweld in haar regio van herkomst kan onttrekken.

4.4. Uit het geciteerde artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet volgt dat indien er nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, het verzoek om internationale bescherming als dusdanig ontvankelijk wordt verklaard. Uit het voorgaande blijkt dat *in casu* nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid heeft. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat alle elementen aanwezig zijn om de bestreden beslissing te hervormen en verzoekers nood aan internationale bescherming ten gronde te beoordelen.

4.5. Gelet op bovenvermelde motieven zijn de overwegingen van de bestreden beslissing onvoldoende om de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" te schragen.

4.6. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die vorgelegd werden en de verwijzing naar landeninformatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vereist opdat haar het voordeel van de twijfel kan worden gegund. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS